

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jířího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové a v právní věci žalobce: **P. G.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 11. 2015, č. j. 59 A 4/2014 - 32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 11. 2015, č. j. 59 A 4/2014 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2014, č. j. KUOK 72015/2014, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uničov ze dne 19. 6. 2014, č. j. PO/160/39/14/PSt, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, jehož se žalobce dopustil tím, že dne 16. 4. 2014 kolem 9:00 hodin řídil na pozemních komunikacích jako řidič osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, RZ X, a v obci Paseka u domu č. 288 byl zastaven hlídkou PČR DI Olomouc. Hlídka při kontrole zjistila, že obviněný nebyl držitelem žádného řidičského oprávnění, neboť po uplynutí doby trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel, který mu uložil Městský úřad Bruntál na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí dne 18. 4. 2008 do 18. 10. 2008, nepožádal o vrácení řidičského oprávnění a v evidenční kartě řidiče měl provedenou jejich blokadu, čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Městský úřad Uničov uložil žalobci za tento

přestupek pokutu ve výši 26.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 12 měsíců.

[2] Žalobou podanou dne 11. 8. 2014, doplněnou dne 10. 9. 2014, napadl žalobce rozhodnutí žalovaného. Žalobce byl přesvědčen, že byl porušen § 19 odst. 4 a § 72 odst. 1 ve spojení s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno jemu, ale pouze jeho zmocněnci. Považoval za nezákonný postup správního orgánu, že ho nepoučil dle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a namítal i porušení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Žalobce rovněž uvedl, že mu byl zadržěn průkaz v rozporu se zákonem o silničním provozu a byl postižen podle zákona o Policii České republiky. Nebylo zahájeno řízení o zadržení řidičského průkazu dle § 118c zákona o silničním provozu a nebylo rozhodnuto o jeho zadržení, protože byl žalobce podezřelý z porušení § 118a písm. g) a h) citovaného zákona. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce v roce 2008 neodevzdal po uložení trestu řidičský průkaz. To ale nebylo doloženo a pouze se vycházelo z toho, že v kartě řidiče byla blokáce, která v říjnu 2010 vypršela. Žalobce uvedl, že správní orgán měl řidičský průkaz k dispozici, žalobce o něj v roce 2008 požádal, a mohl tak řídit motorová vozidla. Žalobce se přitom podívoval, že správní orgán 6 let nekonal a po této době dostal žalobce pokutu a zákaz činnosti. Domníval se tedy, že sám nic neporušil, ale pochybení se dopustil správní orgán. Navíc spatřoval, že v jeho přestupkovém jednání chyběl materiální znak – společenská škodlivost.

[3] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 24. 11. 2015, č. j. 59 A 4/2014-32, rozhodnutí žalovaného zrušil a zavázal ho k úhradě nákladů řízení. Krajský soud neshledal předně důvodnou námitku ohledně chybného doručení rozhodnutí žalovaného dle § 34 odst. 2 správního řádu zmocněnci žalobce, protože se nejednalo o procesní rozhodnutí, kterým by se vyžadovalo, aby žalobce něco sám konal. Navíc žalobce neuvedl žádné důvody, jak byl tvrzeným vadným doručováním zkrácen na svých právech, z čehož by bylo možné dovodit, že rozhodnutí správního orgánu trpí takovou vadou, která by mohla způsobit jeho nezákonnost.

[4] Krajský soud dále uvedl, že ze zákona nevyplývala taková poučovací povinnost správního orgánu, které se domáhal žalobce. Ačkoli správní orgány poskytují dle § 4 odst. 2 správního řádu přiměřené poučení, nepatří do této povinnosti návod, co by účastník měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Ohledně rozsahu poučovací povinnosti krajský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76. Navíc žalobce dne 18. 8. 2014 požádal o odložení výkonu rozhodnutí a jeho žádosti bylo vyhověno.

[5] V otázce tvrzeného porušení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu nebylo krajskému soudu zřejmé, v čem porušení spočívalo a jak byla práva žalobce zkrácena. K tomu krajský soud dodal, že pokud měl žalobce na mysli § 71 odst. 3 správního řádu, který určuje lhůty pro rozhodování správních orgánů, jedná se o lhůty pořádkové, jejichž nedodržení nemůže být samo o sobě důvodem pro zrušení správního rozhodnutí.

[6] Závěrem krajský soud přisvědčil žalobcově námitce ohledně naplnění materiální stránky přestupku. Krajský soud předně vycházel z evidenční karty řidiče, že řidičská oprávnění žalobce byla od 18. 4. 2008 blokována na dobu neurčitou. Žalobce neprokázal, že by měl k dispozici pravomocné rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění. Zároveň uváděl v žalobě rozporuplné skutečnosti, pokud předestřel, že mu byl po vykonání trestu řidičský průkaz vrácen, ale rovněž tvrdil, že jej neodevzdal, protože jej nikdo nepoučil, a po vykonání sankce zákaz činnosti v roce 2008 opět řídil, protože se domníval, že může.

pokračování

[7] Krajský soud dále vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52. Na jeho základě konstatoval, že žalobce nepochybně naplnil formální znak přestupku. Jeho jednání nebylo možné ale posoudit jako přestupek, protože u žalobce v případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu vymizel jeho materiální znak. Krajský soud dospěl k závěru, že 6 let mezi chvílí, kdy měl žalobce řidičské oprávnění v dubu 2008 odevzdat, a momentem, kdy byl žalobce při kontrole dne 16. 4. 2014 přistižen, je mnoho let ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Proto došlo k takovému snížení nebezpečnosti jednání žalobce, že vymizel materiální znak skutkové podstaty.

[8] Krajský soud rovněž dodal, že zohlednil i další okolnosti případu, zejména skutečnost, za jaký přestupek byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v roce 2008 uložen. Tento přestupek byl totiž pochybením spíše administrativního charakteru (chybějící SPZ, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla). Jelikož hlavním účelem sankcí je ochrana společnosti, zde účastníků silničního provozu, a žalobce ani v jednom případě pro ně bezprostředně nebezpečný nebyl, nebyl by za těchto okolností splněn ani účel takového druhu sankce. Navíc krajský soud považoval s ohledem na datum napadení žaloby (11. 8. 2014) a skutečnost, že řidičské oprávnění bylo žalobci stále zadrženo, sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel za fakticky vykonanou.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[9] Kasační stížností podanou dne 1. 12. 2015, doplněnou dne 15. 12. 2015, se žalovaný (dále též „stěžovatel“) brání proti nadepsanému rozsudku krajského soudu. Stěžovatel napadá závěr krajského soudu, že v žalobcově případě vymizel materiální znak přestupku. Domnívá se, že k pochybení došlo v důsledku toho, že krajský soud nerozlišoval mezi institutem řidičského průkazu a řidičského oprávnění. Stěžovatel uvádí, že s vymizením materiálního znaku skutkové podstaty by bylo možné souhlasit pouze u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pokud by dle § 113 odst. 1 písm. b) citovaného zákona nebyl odevzdán řidičský průkaz, za což ale žalobce obviněn nebyl.

[10] Žalobce byl naopak uznán vinným dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, protože řídil v rozporu s § 3 odst. 3 téhož zákona, aniž by byl držitelem příslušného oprávnění. Jednalo se tedy o přestupek pokračující, což zajisté jeho nebezpečnost (škodlivost) pro společnost zvyšuje, nikoli vylučuje, jak se domnívá krajský soud. Žalobce podotýká, že rozhodnutím krajského soudu dochází k paradoxní situaci, protože řidič motorového vozidla může přes zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel nadále řídit bez toho, aby si v souladu s § 101 odst. 2 téhož zákona požádal o vrácení řidičského oprávnění. V takovém případě by ale byl § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona nadbytečný.

[11] Stěžovatel závěrem odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52, podle něhož z § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu jednoznačně vyplývá, že je výslovně vyloučen automatismus spočívající v tom, že po uplynutí doby zákazu činnosti může řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Navíc žalobci byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, proto je při podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění povinen doložit, že se podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu, a je povinen doložit příslušná potvrzení. Krajský soud žalobce svým rozsudkem této povinnosti zprostil. Ačkoli krajský soud vychází ze stejného rozhodnutí jako stěžovatel, stěžovatel se domnívá, že krajský soud si jeho

obsah vyložil nesprávně. Stěžovatel je tak přesvědčen, že v dané věci byla naplněna formální i materiální stránka přestupku.

[12] Žalobce se ve lhůtě stanovené zdejším soudem ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen zaměstnancem s požadovaným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Předmětem případu je posouzení otázky, jaký vliv má plynutí času na materiální stránku (společenskou nebezpečnost) přestupku definovaného v § 125c odst. písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata spočívá v tom, že fyzická osoba řídí motorové vozidlo bez příslušného řídičského oprávnění dle § 3 odst. 3 písm. a) citovaného zákona. Zatímco krajský soud dospěl k závěru, že po uplynutí doby šesti let od doby, kdy žalobcovo řídičské oprávnění zaniklo (krajský soud nesprávně uvádí: kdy měl žalobce odevzdat řídičské oprávnění), společenská škodlivost zanikla, stěžovatel se domnívá, že u tohoto přestupku se plynutím času naopak škodlivost jednání spočívajícího v řízení bez řídičského oprávnění zvyšuje, protože se jedná o pokračující přestupek.

[17] Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu „*řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řídičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu“.*

[18] Podle § 80 téhož zákona „*řídičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do skupiny vozidel, pro kterou mu bylo řídičské oprávnění uděleno“.*

[19] Podle § 94a odst. 1 téhož zákona „*[d]ržitel řídičského oprávnění pozbývá řídičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákažu činnosti spočívajícího v zákažu řízení motorových vozidel [...]*“.

[20] Podle § 102 odst. 1 téhož zákona „*[p]o výkonu trestu nebo sankce zákažu činnosti spočívajícího v zákažu řízení motorových vozidel [...] rozhodne o vrácení řídičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řídičské oprávnění podle § 94a“.*

pokračování

[21] Podle § 103 odst. 1 téhož zákona „Řidičský průkaz je veřejná listina, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah a kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona“.

[22] Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění“.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro posouzení předestřené otázky a pochopení platné právní úpravy je nutné důsledně rozlišovat mezi instituty řidičského oprávnění (§ 80 zákona o silničním provozu) a řidičského průkazu (§ 103 odst. 1 téhož zákona). Částečný výklad poskytl zdejší soud již v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 As 41/2009 - 62, v němž uvedl, že „[...] na rozdíl od řidičského oprávnění, je řidičský průkaz toliko úřední listinou – osvědčením, kterým se prokazuje existence řidičského oprávnění a jeho rozsah. S výjimkou případů, kdy je řidičský průkaz vydán v řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění namísto formalizovaného správního rozhodnutí, jde o „prosté osvědčení“, ve smyslu části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád“. Zatímco tedy řidičské oprávnění je získaným právem na řízení určitého motorového vozidla [srov. § 3 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 80 zákona o silničním provozu], řidičský průkaz je pouze osvědčením tohoto práva. Pro posouzení, zda byl spáchán přestupek dle § 125c odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu jsou tedy podstatné především otázky týkající se pozbytí či nabytí příslušného řidičského oprávnění.

[24] Výkladem mechanismu opětovného nabytí řidičského oprávnění ve chvíli, kdy řidič vykonal sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorového vozidla, se dále detailně zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52. Při výkladu § 94a odst. 1 a 2 a § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu dospěl k závěru, že „[z] citovaných ustanovení vyplývá, že podle zákona o silničním provozu je výslovně vyloučen automatismus spočívající v tom, že po uplynutí doby zákazu činnosti může řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řidičům administrativně náročnější a přísnější, postup, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Ta končí podle ust. § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu úkonem správního orgánu spočívajícím ve fyzickém předání řidičského průkazu žadateli na základě pravomocného správního rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění. Uvedená procedura umožňuje jednak v případě, že mezi právní mocí rozhodnutí o zákazu činnosti a vydáním rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu je doba delší jednoho roku, zkoumat zdravotní a odbornou způsobilost řidiče (§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu) a i v případech, na něž uvedené ustanovení nedopadá, zajišťuje efektivní dozor nad výkonem zákazu činnosti. Pokud se ten, komu byl uložen zákaz činnosti, chová podle zákona a v zákonem stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, ví nebo přinejmenším má a musí vědět, že nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel. Je tedy skoro vyloučeno, aby i v době trvání zákazu činnosti z nedbalosti řídil bez řidičského oprávnění. Signálem, že opět řídit může, je právě vrácení řidičského oprávnění a následně řidičského průkazu postupem podle ust. § 102 a § 114 zákona o silničním provozu. Při nedodržení uvedeného postupu odevzdání a vrácení řidičského průkazu hrozí, že řidič, který má řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjištělné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu, za jehož dodržení se řidič, který řidičský průkaz odevzdal, po dobu odevzdání žádným takovým průkazem nemůže prokázat. Jedná-li tedy určitá osoba v rozporu s ust. § 94a a § 102 zákona o silničním provozu, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, za nějž byl postižen stěžovatel, je nutno mít za to, že je naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl“ (relevantní části zvýraznil zdejší soud).

[25] V citovaném rozsudku zdejší soud dále konstatoval, že stěžovatel sice obdržel rozhodnutí o povinnosti odevzdat řidičské oprávnění ve lhůtě 5 dnů, ale řidičský průkaz neodevzdal. Tento přístup zdejší soud hodnotil tak, že stěžovatel „[...] věděl, či přinejmenším mohl a měl vědět, že nemá mít řidičský průkaz u sebe, protože je povinen jej odevzdat. Proto si měl klást otázku, jak by měl postupovat poté, co uplyne doba zákazu činnosti, aby řidičský průkaz opět získal. Domníval-li se, že nesplní-li rozhodnutím stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz, může po uplynutí doby zákazu činnosti bez dalšího řídit, jednal natolik nezodpovědně, že u něho nelze mít materiální znak přestupku za vymizely. Ani skutečnost, že po uplynutí doby zákazu činnosti řídil více než tři roky bez nehody či přestupku, nebezpečnost jeho jednání nesnižuje natolik, aby z materiálního hlediska již nešlo o přestupek“. Nad rámec posuzovaného skutkového stavu pak dodal, že „[n]ěco takového by snad bylo myslitelné, kdyby odstup mezi dobou, kdy měl odevzdat řidičský průkaz, a dobou, kdy byl jako osoba bez řidičského oprávnění přistižen, byl mnohaletý. Odstup tři a půl roku však není takový, aby o vymizení materiálního znaku přestupku bylo možno uvažovat“.

[26] Nejvyšší správní soud k popsanému mechanismu doplňuje, že k opětovnému nabytí řidičského oprávnění dochází na základě podané žádosti (§ 102 odst. 2 zákona o silničním provozu), která vyžaduje doložení řady skutečností (§ 102 odst. 3 téhož zákona). Řidiče ale stíhají i další zákonné povinnosti. Například, pokud uplynulo od právní moci rozhodnutí, kterým byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, více než jeden rok, musí žadatel prokázat v rámci této žádosti zdravotní a odbornou způsobilost (§ 102 odst. 5 téhož zákona). Dále v případech, kdy byla řidiči uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu nejméně 6 měsíců, je řidič povinen se podrobit dopravně psychologickému vyšetření [§ 87a odst. 3 písm. c) téhož zákona].

[27] V nyní posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla uložena Městským úřadem Bruntál (rozhodnutí č. j. DSH/17667-08/366-2008/stl) sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorového vozidla; výkon sankce zákazu činnosti proběhl od 18. 4. 2008 do 18. 10. 2008. Pozbytím řidičského oprávnění vznikla žalobci povinnost k vrácení řidičského průkazu. Nehledě na to, zda žalobce řidičský průkaz odevzdal, právní mocí uvedeného rozhodnutí žalobce ztratil řidičské oprávnění (§ 94a odst. 1 zákona o silničním provozu). Teprve na základě žádosti dle § 102 odst. 1 téhož zákona mohl žalobce nabýt řidičské oprávnění zpět. Navíc, jelikož byla žalobci sankce zákazu činnosti uložena v délce 6 měsíců, žalobce by se musel vedle standardního podání žádosti podrobit i dopravně psychologickému vyšetření.

[28] Stěžovatel namítá, že rozhodnutím krajského soudu došlo k paradoxní situaci, protože žalobce byl zbaven povinnosti podat žádost o vrácení řidičského oprávnění, přičemž § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu se tak stal zcela nadbytečným. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[29] V citovaném rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52, zdejší soud uvedl, že materiální stránka jednání proti § 94a a § 102 zákona o silničním provozu přestupku bude vyloučena pouze na základě existence zvláštních okolností. Nejvyšší správní soud přitom nepovažoval za takovou okolnost běžné plynutí času, tj. že řidič po uplynutí zákazu činnosti určitou dobu řídil bez příslušného řidičského oprávnění, ale hypoteticky, mimo rámec případu, uvedl, že by se muselo jednat o mnoho let.

[30] Jelikož jízda bez řidičského oprávnění v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu je pokračujícím přestupkem, kdy každou dílčí jízdou se řidič dopouští dalšího protiprávního jednání ve smyslu § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona, zdejší soud dospěl k závěru, že ani pouhá skutečnost uplynutí 6 let od chvíle, kdy žalobce ztratil řidičské oprávnění,

pokračování

(a měl odevzdat řidičský průkaz) není důvodem pro zánik materiální stránky tohoto přestupku. V kontextu popsaných zákonných povinností, které jsou spojeny s opětovným získáním řidičského oprávnění, a povahou přestupku totiž nelze považovat ani 6 let za onu zvláštní okolnost ve smyslu citovaného rozsudku, která by společenskou škodlivost přestupku zcela eliminovala.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a přikázal mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), ve kterém bude krajský soud vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O nákladech řízení před Nejvyšší správním soudem rozhodne v dalším řízení krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu